

FÉNYUGÓR

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I. Hidegkúti-út 123/a.

MARADJATOK ÉNBENNEM!*

Az élet óh beh zaklatott!
Zúg a világ, mint tengerár,
Ugy hánynak-vetnek a habok,
Amint a vad szél szertejár.
Óh, hol találunk menhelyet,
Hová az ár el nem hatott?
Im, hangzik rá a felelet:
»Csak énbennem maradjatok!«

Ha szívünk még gonddal teli,
Vagy a világ tán vonzna még,
A lelkünk úgy meg nem leli
Az Urban biztos menhelyét;
Tán egy-egy óra csendjében
A lelkünk mélyeig hatott,
De máskor olyan idegen
E szó: »Bennem maradjatok!«

Azt hittük, mindent, otthagynk,
Amint Béthelnek csendje hitt;
Itt mindnyájan együtt vagyunk,
De Jézusban vagyunk-e mind?
Mi ott künn bántott és zavart,
Szívünkben nem hagyott nyomot?
Vízhangot kelt-é benne majd
E szó: »Bennem maradjatok!«

Vagy tán tövisként szúr a nád:
»Mily sok mulasztás szüntelen,
Ő értem adta Önmagát,
S én hányszor voltam hűtelen!
S még jártam önön útaim,
Tudtam, hogy Benne nem vagyok,
És elnémult szent ajkain
A szó: »Bennem maradjatok!«

Ez óra bűnbánatra int,
S a szívünk erre mit felel?
Hajoljunk meg Előtte mind,
S az Ó kegyelme fölemel.
És hangzik ajkán édesen:
»Ne féljeteK, mert itt vagyok,
Nem árthat néktek semmi sem,
Csak énbennem maradjatok!«

*A Fébé-tagok konferenciájára írta és felolvasta: Vargha Gyuláné.

Azt gondolják . . . de Isten Igéje ezt mondja . . .

Nem kell olyan komolyan venni a keresztyénséget. Elég, ha a régi szokás szerint jár el az ember: Igazságosnak lenni, senkit meg nem károsítani . . .

Oh, hiszen mindenkinek megvan a maga gyenge oldala, a hívőknek is. Gyakran úgy tesznek, mintha . . .

Elég az, hogy az embert megkeresztelték, megkonfirmálták, s nagy ünnepekkor a templomba eljár: minden más csak rajongás és képmutatás.

Én becsületes ember vagyok, soha senkinek nem ártottam, senkit meg nem csaltam, a törvényt át nem hágtam. Istennek nem lehet ellenem panaszja.

Bárcsak mindenki olyan lenne mint én!

»Ne tévelyegjétek, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit az ember vet, azt aratánda is.«

Gal. 6:7.

»Valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.«

Ján. 3:3.

»Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz és kevesen vannak, akik megtalálják azt.

Máté 7:14.

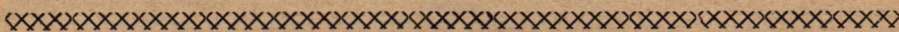
»Mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.«

Róm. 3:23.

»Uram, légy irgalmas nékem bűnösnek.«

Luk. 18:13.

Vajjon nem volna-e helyesebb, ha saját véleményedet feladnád, és Isten Igéjét fogadnád el zsinórmértékül?

Drága lehetőség.

A »Csillag-börtön« nagy, sívár épülettömbjében egyik nap élő virágoskertre akadtam. — Biblia-órát tartottam a bentlevő néhány protestáns nőnek, amikor — óra végeztével — az egyik jelenlevő asszony magával hívott, hogy megmutassa pár hetes csecsemőjét. Az őrrrel együtt követtem őt a »Kórház« feliratot viselő vasajtós szobáig, melyet az őr kinyitott az asszony előtt, s nemsokára megpillantottam az ajtón levő ablakrésnél a kis gyermeket. Mosolyogva, halvány örömmel tartotta kezében gyermekét az anya. Az őr szíve meglágyult és megengedte, hogy jobban is megnézhessem a kicsikét. A kulcs csikordult és

beléptünk a komor szobába. Itt találtam rá az élő virágoskertre! Őt kis emberbimbó, mint pici rózsaszálak, feküdtek a durva rabágyakon. Csecsemők, akik részint itt születtek, részint pár hetes korukban kerültek be ide anyjukkal. Fiúk, lányok, szőkék és barnák, sírók és csöndesek is voltak köztük.

Olyan különös érzés fogott el, amint elnéztem ezeket a kicsinyeket, akikről általában azt mondja a világ, hogy »ártatlan«-ok. Az eredendő bűn, Ádám szomorú öröksége és az ember lelki állapota e kis rabgyermekeken keresztül olyan világossá lett előttem. Egy börtön falai közt kezdtek meg életüket és sejtelmük sincs róla szegénykéknek, hogy

hol vannak? Épen úgy sírnak, nevetnek, és gögicsélnak, mintha egy főúri palota gondosan kezelt gyermekszobájában lennének. Belsőültek a bűnbe és börtönbe és semmit sem tudnak róla. De vajjon tudják-e az utcán mosolyogva sétáló felnőttek, férfiak és nők, öregek és fiatalok, hogy ők is bűnben születtek, bűnben élnek, s látatlan börtönfalak emelkednek körülöttük? Hát ez az engem kalauzoló börtönőr tudja-e, hogy ő is csak rab: a bűn és sátán foglya? Nem, ezt igen kevesen tudják!

Érdeklődő, szánó vonzalmamat látva, mintha az ő is másképp nézett volna a csecsemőkre, s jóindulatú leereszkedéssel jegyezte meg, hogy: »Lehet azért még ezekből becsületes ember!« — Nem is sejtette, hogy mennyire a bibliai igazságnak megfelelően formulázta meg a véleményét. De vajjon akkor is így gondolkozott volna, ha a saját gyermekéről, vagy talán a törvényszék elnökének az újszülöttjéről lett volna szó? Óh, semmiesetre sem! Akkor így hangzott volna a véleménye: »Becsületes ember lesz belőle, vagy ki tudja, még haszontalanabb is lehet!«

Pedig az igazság mindnyájunkra nézve ugyanaz, akármilyen helyzetet foglalunk is el itt a világon s bármilyen is az emberek véleménye felőlünk. Az Isten Igéje állítja elénk a nagy igazságot. »Mindnyájan bűn alatt vannak. Nincsen csak egy igaz is, mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs aki jót cselekdjék, nincsen, csak egy is.« (Róm. 3:9–12.)

Míg ezek a gondolatok átjárták lelkemet, örömmel ragadtam meg azt a drága »lehet« szót, amelyet az ő mondott ki az imént.

Milyen felséges kegyelem, — hála legyen érte Istennek — hogy Ő maga készítette a bűneiben elmerült ember számára egy áldott, szent szabadulási lehetőséget ott fenn a golgothai kereszten.

Milyen boldog az, aki ezt már tudja, sőt megragadta hitének karjaival. Ott a keresztnél *lehet* a bűnös ember — igazzá, a haszontalan — hasznossá, a hitetlen — hívővé. Milyen nagy vígasztalás ez számotokra kicsiny emberpalánták, akár ott a komor börtön, akár egy világos, derűs gyermekszoba falai között szunyadtok! Milyen nagy vígasztalás számunkra is, akik az élet jórészét megjártuk már, hogy van Jézus Krisztus által lehetőség egy tiszta, értékes, Istennek szentelt új élet elkezdésére és folytatására, bármilyen volt is a multunk.

Bár feltámadna a te szívedben is a vágy és kérdés, hogy miképpen lehetne a te életedben is minden újjá? És elfogadnád életed számára Megváltóul Isten Fiát, aki által »új teremtés«-sé lehet mindenki, aki hisz benne!

»Én, az Ur, Istene vagyok minden testnek, vajjon van-e valami lehetetlen nékem?« (Jer. 32, 27.)

B. A. d. t.

A folt tovább szakad.

Van-e célja a régít foltozni? Egyik oldalára ráteesszük a foltot, amott is tovább szakad. Itt nem használ a vasalás, simítás, pallérozás, csak egy segíthet: a régít újjal kell kicserélni.

A régi foltnak nincsen haszna. Egy ideig talán tart, de azután annál nagyobb, szembetűnőbb és menthetetlen lesz a szakadás. Nem elég »kegyes« sallangokkal a régít eltakarnunk, elkopott színes

rongydarabokkal újaknak látszanunk. Az Ur elének áll komoly követelésével: félre a folttal! Ujjá kell születnetek!

Foltot rakni mindenki tud, azonban újat, teljesen újat teremteni csak a nagy Mester — Jézus Krisztus tud!

Foltozók, a régít takargatók minden időben voltak. Látszat szerint kegyesek, akik szakadozó foltjaikat nagy szavakkal dicsőítették, s akik vakságukat — merészségükben — Isten kijelentésének állították.

A természeti ember szereti a foltozást. Sokkal kényelmesebb, kellemesebb számára ez, mint mester kezébe kerülni. Nem jár nyugtalansággal, hiszen a folt alatt azért megmarad a régi; gyökeres megújulás, a szív legrejtettebb mélységéig való hatolás pedig fájdalommal, sokszor üldözéssel, megvetéssel jár.

Mi a te keresztyénséged? Tarkaró istentelen, bűnös életed felett? Mit szól ehhez az Ur? Kegyeseknek látszotok, de belől ragadó farkasok vagytok; magatokat keresitek, az emberek között első helyet akartok elfoglalni. Visszataszító példaként áll előttünk az imájában magát dicsőítő farizeus. Határtalan elbizakodottság, bűnös fennhéjázás: idevezet a természeti ember kegyes foltozása.

Ide akarsz te is jutni? Milyen más, mennyivel magasabb, hatalmasabb, gazdagabb az, amit Krisztus hoz. Megváltott bennünket szenvedélyeinktől, megkötöttségünktől, a Sátán karmaiból. Az Istentől való távollétből Isten közelségébe, Vele való szoros együttlétbe, az élet forrásához vezet. Nem foltot, hanem újat hoz.

Mi az új? Krisztus! Ha Ő tiéd, tiéd az új, ha övé lettél, újjá lettél! Őbenne minden a miénk:

Tiszta szív, menetel az Atyához, mert vére tisztára mos minden bűntől; győzelem, mert akit a Fiú szabaddá tesz, az valóban szabad; bizonyosság az örökéletben, mert ha Vele együtt meghaltunk, Vele együtt fogunk uralkodni is.

Akarod ezt? Akkor mondj igent Krisztusnak, *Ő vár téged!*

Tiszta lábak.

Súlyos betegen feküdt egy kisleány. Kívánságára édesapja felolvasta a Jelenések könyve két utolsó fejezetét, amely az új Jeruzsálem dicsőségét és szépségét rajzolja le. A kicsi mozdulatlanul, csendben hallgatta, úgy, hogy az édesapa azon gondolkodott, vajjon megérti-e? Amikor befejezte, a gyermek mélységes komolysággal azt mondta: »Édesapám, milyen tisztáknak kell azok lábainak lenni, akik az új Jeruzsálem aranyutcáin járhatnak!« Az Irás szerint semmi közönséges és tisztátalan nem juthat be a mennyek országába. Engedd magad megtisztítani Jézus Krisztus vére által.

Egy bizonyoságtétel.

Torreyt, a híres amerikai evangelistát, amikor elhagyta egyik előadása után az összejöveteli helyiséget, egy úr szólította meg az ajtóban. »Hatalmasan beszélt az imént, elragadó volt, csak az a kár, hogy minden, amit mondott, s az egész Evangélium — bolondság!« Torrey egy pillanatig szomorúan tekintett a beszélőre, azután kinyitotta a Bibliát s így felelt: »Önnek igaza van, maga Isten is ezt mondja, a keresztről való beszéd bolondság azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.« A

férfit ez a bizonyágtétel szíven találta, összezúzta, mint pöröly a sziklát. Néhány alkalommal még felkereste Torreyt, azután bensőséges imában átadta magát Urának és Megváltójának. A hitetlen férfiből Istennek boldog, hívó gyermeke lett.

Mi néked az Evangélium?

Erre nem gondolt.

Egy férfi betért egy vendéglőbe. A legjobb ételeket, a legjobb italokat rendelte meg nagy adagokban. Végül szobát bérelt, mert — amint dicsérőleg mondotta — az ellátás elsőrangú. Elébe tették a számlát. A vendég arcán nagy csodálkozás látszott: »Erre nem gondoltam, nem, erre igazán nem gondoltam« — kiáltotta rémulten.

»Hogyan?« — mondta a vendéglős — »bolonddal, vagy csalóval van dolgom; nem gondol arra, hogy tartozását fizetnie kell?« És átadta a rendőrségnek.

Te gondolsz-e arra, hogy tartozásodat Istennek fizetned kell? Isten nem csúfoltatik meg! Ma szólít téged, rendezd el vele számadásodat. Higgy az Ur Jézusban és élni fogsz!

Iskáriótes Júdás üdvözl téged.

Hazánk egyik kis városában bibliaórát tartottam. Óra végeztével beszéltem el a következő kis történetet, amit én is úgy halottam:

Egy lelkésznek konfirmandus tanítványa letért a helyes útról és istentelen, bűnös életet kezdett. Ha csak tehetette, a lelkészt is kikerülte az utcán és soha nem köszöntötte. Egy napon a lelkész magához hívatta. Kelletlenül, da-

cosan állt meg a fiú. »Ferenc, egy üdvözetet kell átadnom néked.« »Üdvözetet, nékem?« A lelkész mélyen a szemébe nézett és röviden csak ennyit mondott: »Ferenc, Iskáriótes Júdás üdvözetét küldi néked!« S azután otthagya a meghökkenett ifjút, aki többet nem tudott szabadulni ettől a pokoli üdvözetlettől. Éjjel és nappal, otthon és a mulatóhelyeken mindenütt kísérte, és nem hagyta nyugodni, amíg át nem adta magát Üdvözítőjének.

Az Ur juttatta most eszembe ezt a történetet, s nem hiába. Előadásomat azzal fejeztem be: »Iskariótes Júdás üdvözl téged!« — Másnap egy férfi keresett fel. Őszintén feltárta előttem bűnös életét. Régen az Ur gyermekei közé tartozott, de azután rossz társaságba került, s könnyelmű, istenkáromlóvá lett. Hívó felesége sokat szenvedett mellette. Próbálta hívni az órákra, azonban durva szitok, átkozódás volt a felelet férje részéről. »Asszony« — szólt a férfi váratlanul egy napon, — »ha megigéred, hogy többet nem háborgatsz, nem hívsz az órára, úgy ma elmegyek.« A szegény asszony megigérette, de imában buzgón ostromolta az eget, hogy az Ur használja fel ezt az egy drága alkalmat férje életében. A férfi úntottan hallgatta az előadást. Azonban hirtelen felfigyelt: »Iskariótes Júdás üdvözl téged!«

Most eljött hozzám. Ami köztünk elhangzott, azt nem mondhatom el. Egyet mondhatok: Isten elvégezte munkáját ebben az emberi lélekben. Megbékélten tért haza otthonába és új életet kezdett.

Kedves Olvasóm, vajjon néked nem mond-e semmit, nem állít-e meg ez az üdvözet: »Iskariótes Júdás üdvözl téged!«?

KÜLMISSZIÓ

Álom által is szólhat az Úr.

Egy misszionárius írja: A kínai Sinningben megkeresztelkedettek között különösen sok örömnök van egy 26 esztendő fiában. — Gazdag szülők egyetlen gyermeke volt. Már fiatal éveiben hallott az Evangéliumról, de dacára annak, hogy tudott a golgothai keresztről és az Ur Jézus megváltói szeretetéről, mégis tartózkodó, sőt ellenséges maradt ezzel szemben. Ekkor az Ur félévre betegágyra fektette. — Kínában, hogy az egyetlen gyermeket életben tarthassák, feláldozzák a család minden vagyonát. Ehhez a beteghez is a leghíresebb orvosokat hívták és beszerezték számára a legdrágább és legjobb gyógyszereket, — de mindez hiába volt. A beteg állapot láthatólag rosszabbodott, míg végre bizonyossá vált előtte, hogy meg kell halnia. És csak mikor a halállal állt szemben, kezdett a kemény, és dacos szív Krisztus és az üdvösség befogadására meglágyulni. Megbánta bűneit és átadta magát az Urnak. A következő éjszakán látomása volt. — Amint álmatlanul feküdt ágyában, hirtelen a Megváltó alakja jelent meg szobájában; de ugyanakkor három ördögöt is látott ott ugrálni. Az Ur megfogta és bezárta őket. — Azután így szólt Teng-hez (így hívták a fiatal embert): Te tudod úgy-e, hogy ez az a három ördög, amelyek eddig megkötözve tartottak, és uralkodtak feletted? — Most megfogtam őket. Te szabad vagy! Kövess engem! — Ezzel eltűnt.

Vajjon megértette-é? Oh, igen, ő nagyon jól ismerte a három uralkodó bűnét, szenvedélyeit, sok

gondot okoztak azok már neki. És most egyszerre szabaddá lett. A Krisztusban való szabadságra hívatott el. — Túlradó boldogság töltötte be. — És ime, ettől az órától kezdve a halálos beteg, mindenkinek csodálkozására, meggyógyult. Istennek csodája ez! — Az Ur különbözőképen szól, álmok és látomások által is.

Teng a Megváltónak élő bizonyágtevője és igazi világosság. Megkeresztelése napján különösen szép bizonyágot tett. Átala az egész család hitre jutott.

Önfeláldozó szeretet.

Li Szám, kínai keresztyén, mint könyvelő Szanfranciskóban volt alkalmazásban. Egyik napon főnöke elé állt és kérte az állásából való elbocsáttatását. »Talán sokalja a munkát és kevesli a bérét?« — kérdezte főnöke. »Nem«, — válaszolta Li Szám — »szívesen maradnék továbbra is itt, de az elutazásom nagyon sürgős.« Főnöke érdeklődésére elbeszélte azután, hogy öccsét valami csinyért halálra ítélték, de kínai szokás szerint az is lehetséges, hogy őt végezzék ki az öccse helyett. Ezért kell sietnie az elutazással. Ő már megismerte Megváltóját, van üdvbizonyossága, az öccse ellenben még pogány. Ha őt végezik ki az öccse helyett, ezzel kegyelmi időt nyer és még ő is megtérhet a Megváltóhoz.

Tudod-e te is ilyen szeretettel szeretni atyádfiait?

Úgy szertette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ján. 3: 16.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Jul. 1. Zsolt. 18:1—7; 31—37. I. Kir. 4:21—34. Salamont földi életében is mindennel megáldotta Isten, amit ember csak kívánhat magának. Gazdasága, hatalma olyan nagy volt, hogy mindenki meghódolt előtte. Bölcseségének, tudásának híre messze országokra is kiterjedt, s ami még ezeknél is becsebb, mély szívet is adott neki az Úr. Nem lehetett volna-e ezek után azt várni, hogy Salamon nem csak jól kezdi földi pályáját, hanem mindvégig hálás és ennedelmes lesz Isten iránt? De az emberi szív csalárdsága és hálátlansága, fájdalom, az ő életében is megmutatta magát.

Jul. 2. Csel. 2:14—36. I. Kir. 5:1—14. Az ember társas lény, nem élhet egymagában, rászorul a másíknak a segítségére. Így van ez a földi munkákban is, így van a lelkiekben, az Isten országa munkájában is. S mily jó, ha minden ember fölismeri a maga feladatát a másíkkal szemben, s kész elfogadni a másíknak a szolgálátát, ami annak adatott feladatul, Salamon és Hírám szövetsége szép példa arra, hogy miként lehessen szeretetben együtt munkálkodni. Mind-egyik azt adja, amije van, s adja örömmel, szeretettel, kész szívvel, s Isten temploma épül.

Jul. 3. Csel. 2:37—47. I. Kir. 6:1, 37, 38 és 8:1—11. Hét évig épült a templom, s mikor elkészült, az első dolog az volt, hogy bevigyék és elhelyezzék benne az Úr ládáját. Ez a láda jelképezte magának Istennek a jelenlétét. Benne volt a két kőtábla a tíz parancsolattal, amelyet az Úr adott Mózes által a népnek. Mihelyt a láda bekerült a helyére, a szentek szentjébe, a Kerubok szárnyai alá, azonnal köd töltötte be az egész templomot annak jeléül, hogy Isten dicsősége jelent meg benne. Ma is épülnek templomok. De vajjon azt tartják-e fontosnak a templomépítők, hogy a templomban elsősorban is az Úr foglalhassa el a helyet s az Ő dicsősége tölthesse be a templomot? Mert sem maga a templom, sem a benne végzett szertartások nem pótolják Isten Lelkének jelenlétét.

Jul. 4. Csel. 3:1—11. I. Kir. 8:12—30. Salamon jól felismerte a templomnak jelentőségét és feladatát. Olyan hely az, amely különösképen alkalmas arra, hogy ott a hívő lélek Istennel találkozzék, mert arra van szán-

va, hogy onnét minden földi dolog és kérdés ki legyen zárva, s az a hely teljesen a lelki dolgoknak legyen szentelve. De Istent azért bezárni a templomba nem lehet. Őt egészen magába fogadni a templomba sem képes, Isten betölti a világot s betölti az egész emberi életet. Vajjon a tiedet is?

Jul. 5. Csel. 3:12—26. I. Kir. 8:33—53. Mennyire kitűnik Salamon imádságából, hogy jól ismerte az ember szívet is és Isten szívet is. Az ember szívet, amennyiben tudta, hogy az ember bűnös és minden bűn elkövetésére hajlandó, s Isten szívet, akiről tudta, hogy kész a megbocsátásra, de az alatt a feltétel alatt, hogy a bűnös megbánja a bűnét s alázatos lélekkel közeledjék hozzá. S azt is megértette Salamon, hogy Isten nem személyválogató, s ezért kiterjesztette könyörgését nemcsak Izráel népére, hanem az idegenekre is. Tudunk-e mi, keresztyének, ilyen széles látóköriűek lenni, s imádságainkban nem mindig csak önmagunkkal, s a saját dolgainkkal foglalkozni?

Jul. 6. Csel. 4:1—12. Ésaías 12. A földi fogságból szabadultak háláéneke ez, de nem méltó ének-e ez azoknak az ajákára, akiket a lelki fogságból, a bűn rabságából szabadított meg az Úr? Az ilyen emberi lélek még sokkal jobban tudja érezni, hogy amíg a bűn útján járt, addig Isten haragja volt rajta, de most, hogy a bűn terhétől megszabadult, örvendezhet Isten vígasztaló kegyelmének. S milyen örömmel meríthet lelki italt a Szabadítónak kútfejéből, a Jézus Krisztus váltságáhalála által előtte megnyílt forrásból! Hálaadás, Isten nevének magasztalása illik az ilyen ember ajákára.

Jul. 7. Luk. 15:1—10. I. Pét. 5:5—11, Luk. 15:11—32. Csel. 3:1—16. Az első lépés a megalázkodás, s a végső cél az örök dicsőség. Ez a hívő keresztyénnek, Isten gyermekének az útja. S ennek az útnak a különböző állomásai: minden gondunknak, munkánk-nak, tervünknek teljes átadása, hogy az Úr vezethessen mindennekben, józanság és vigyázat az ellenséggel szemben, hogy orvul meg ne támadhasson, s el ne téríthessen az igaz útról, készséges elfogadása a szenvedéseknek, amelyek hitünk próbáltatására és megtisztításunkra adatnak. Aki mindezekre vigyáz, az el

fogja érni a célt.

Jul. 8. Zsolt. 19. I. Kir. 8:54—66. Aki alázatos, bűnbánó szívvel és hittel járul Isten elé, az várhatja az áldást is. Ezt fejezi ki az, hogy istentiszteleteinken, igehirdetés és imádság után elhangzik az áldás. De várhatja az áldást, minden külső szertartás nélkül is minden igazán hívő lélek, ha szorgalmasan tanulmányozza az Igét, ha buzgó szívvel imádkozik, ha szíve tökéletesen ragaszkodik az Urhoz, és megőrzi az Ő parancsolatait. S várhatja az örömet, és vig szívvel tudott hazamenni az elveit jók után.

Jul. 9. Csel. 4:13—23. I. Kir. 9:1—9. Isten hűséges, megtartja szavát és beteljesíti ígéreteit. Mert is ísmélti Salamonnak azt az ígéretet, amelyet atyjának, Dávidnak tett. De a beteljesítést feltételhez köti, ahhoz, hogy Izráel is hű maradjon Őhöz. És ez nem is lehet másképen, mert nem csak Isten szentsége kívánja meg ezt, hanem az ember boldogsága is. Hiába árasztja el az Isten az embert mindenféle áldással, ha az ember hitetlen és engedetlen szívvel jár, akkor el sem tudja fogadni az áldást, hanem megmarad a boldogtalanságban.

Jul. 10. Csel. 4:24—37. I. Kir. 10:1—10. Séba királynéasszonya érdemesnek tartotta messze földről eljönni, hogy saját szemével és füleivel győződjék meg Salamon gazdagságáról és bölcsességéről, amelynek híret hallotta. S hány névleges keresztényen van ma, aki nem hajlandó egyetlen hitbéli lépést sem megtenni, hogy meggyőződjék Jézus bölcsességéről és lelki gazdagságáról. Mert lehet ezekről nagyon sokat hallani és mégis távolmaradni tőle, mert igazán meglátni ezeket csak a hitnek a szemeivel lehet. De, aki meglátja, az tudja, hogy aranyból és drágaköveknél becselebb ajándékot kell Jézusnak adnia: a szívét, az életét.

Jul. 11. Csel. 5:1—16. I. Kir. 11:1, 2, 4—13. Milyen rettenetes dolog is a bűn! Sohasem marad egymagában, hanem új meg új bűnt von maga után. Salamon életében is első volt a paráznság bűne az idegen asszonyokkal, akiknek érintését megiltotta neki az Ur. S jött utána a bálványimádás bűne, amely egészen elhajtotta a szívét attól az Istenről, akivel kétszer is volt személyes találkozása, akinek akaratját jól ismerte, jótéteményeit és áldásait gazdagon élvezte. Mennél több világosságban volt

részünk, annál súlyosabb a bűnünk, ha szívünk elhajlik Istentől. A legnagyobb világosság a Golgota keresztről árad. Akinek szemei előtt ez egyszer föltűnt, jaj annak, ha hűtelen lesz hozzá!

Jul. 12. Csel. 5:17—25. I. Kir. 11:14; 26—43. Az ellenséget sokszor maga Isten támasztja gyermekei ellen, ha azok engedetlenek és szükségök van erre a korbácsra. Jeroboámnak is ilyen korbácsnak kellett lenni Isten kezében Salamon megfenyítésére. De, ha Salamon engedetlen volt is, Dávid hűségéről, s a neki tett ígéreteről nem feledkezett meg az Ur. Azért nem vette el a királyságot magától Salamonról, csak a fiától, s attól sem egészen, mert egy részt meghagyott neki. Egy-egy ilyen meghagyott rész milyen áldássá válhatnak az ember számára, ha bűnbánó, alázatos szívvel fogadná, s engedelmesen bánnék vele!

Jul. 13. Csel. 5:26—42. Esaiás 65: 17—19, 24, 25. Izráel népének minden bűne, minden hálátlansága sem írhatta ki Isten szívéből azt a forró szeretetet, amelyet iránta érzett. Kész elfelejteni minden hálátlanságát, elföldözni minden bűnét, megújítani benne mindent annak a kis maradéknak a kedvéért, amelyik Őhöz a hű maradt. Isten gyermekei kis csapatjának ma is ez a feladata: kitartani híven az Ur mellett, s könyörögni a nagy lelki ébredésért a bűnben élő világ javára.

Jul. 14. Luk. 6:36—42. Róm. 8:18—27. Máté 5:13—16. Csel. 4:1—12. Az Ur Jézus újraeljövele fogja ezt a mostani világrendet alaposan és teljesen megváltoztatni. Vele együtt fognak megjelenni dicsőségben azok, akiket földi életükben egészen elkészítettek. S ezeknek megjelenésére vár az egész teremtett világ, az ember bűne folytán rabságba esett természet is. S ez lesz a teljes felszabadulás Isten mindenn gyermeke számára is.

Jul. 15. Zsolt. 24. I. Kir. 12:1—19. Milyen súlyos megtévelyedés, ha az ifjak megvetik a vének tanácsát, s a magok feje után járnak. Súlyos következményekkel jár ez. És soha annyira nem volt általános ez a bűn, mint napjainkban. Az ifjak ma már semmi tekintélyt nem akarnak elismerni, önmagok akarják önmagukat vezetni, s botoran beléfutnak a veszedelembé. Mily jó, ha aztán mégis engedik, hogy az utánok járó jó Pásztor kivonja őket a szakadékból.

Vargha Gyuláné.